

Wihom wi. himmelen icke förlifa
Medan wi ärom af jordenes bet,
Därar undwika och följa de wisa
Skolom wi stedje barn' menlöshet.
Stå wi emot, Alt gödra bot,
Aldrig då biffwer wår ewighet god.

31. O! at jag kunde så låra och göra,
Fälga min dagar, och blifwa rätt wis,
Så at när kroppen jag icke får föra
Kring mera, måtte strart himlen med pris,
Kunna årnå, Salighet få.
O! huru säller jag bleswo wist tå.

32. Skiepparen söker i stormar at winna
Huru i lugnet han komma kan snart:
Resande söker ett herrbårg at finna,
Jag och til himmelen sträcker min fart;
Til Jesu famn, Uti hans namn
At söka min salighets klippa och hamn.

33. Döden skal då mig ej skada mer göra,
Aldrig Jag fruchtar des wälde och macht,
Äro i lifwet och döden tilhöra
Skal jag min Jesu, som sielfwer han sagt,
Om då o död, Du synes mig söt
Jag slipper gärna ur ångest och nöd

34. Du ifrån diupet mig förer til högden
Gifwer för nöden den ewiga ro
Derför så wil jag dig wänta med frögden
Hafwa på Jesum min stadiga tro,
Kom så o! död, Du synes mig söt,
Jag slipper gärna ur ångest och nöd.

GS1979

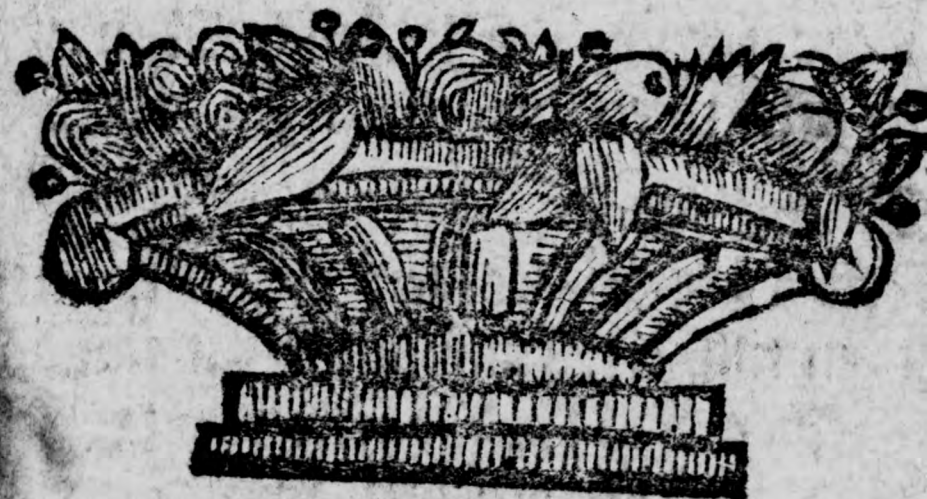
En Andelig

Sijja,

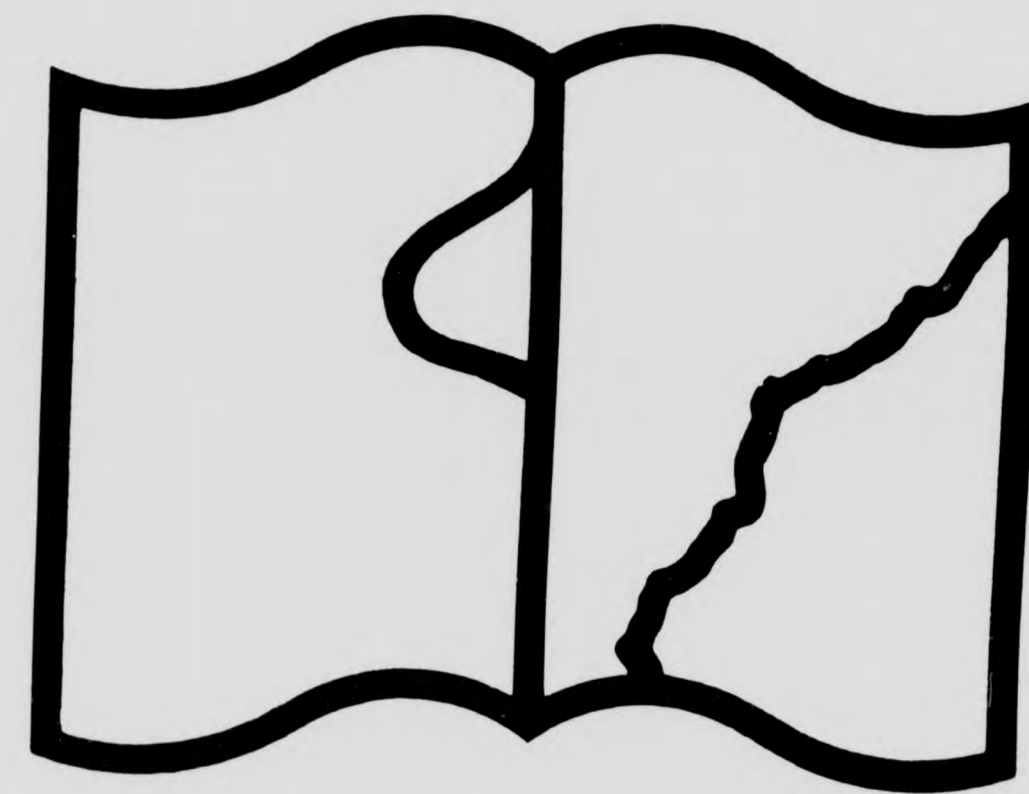
Salig och ewig hos Gud 2c.

Sång. som Sorgen och glädien
the 2c.

Exemplaret koster 2. öre S:mat.

Tryckt i År

Sällig och ewig hos GUD uti nåde;
Är den i tiden wäl täncker sig om:
Lefwer för Gudi och menniskiom båd
Ärlig uprichtig, Gudfruchtig och from
Så at han må Himmelrijs få,
När ifrån jorden han äntlig bör gå.

2. Ordspråket Syrac^h han plågar at för
Äger sit rikord, sin styrka och makt;
Uti all gärning man täncker at göra
Noga bör ändan stedz tagas i acht;
Menar ther med Gitt sista af skied
När ifrån werlden man wandrar i fred.

3. Lyckligt med efter-Nåd är icke sika,
Skadan oft' lärer med största förlis:
Många sig sielfwa på slutet beswijsa
Klagar sin gierning, som varit owijs:
Den är försan En lyckelig Man,
Som uti tiden betänckia sig kan.

4. Druncnar först barnet, och lifwet har å
Fylles förgåfwas sen' brunnen med leer
När en tillfyllest fullspunnit sin slända
Hjelper ej Medicamenterne mer;
Så fångt är då Mehra motstå
När som en Fiend om Maken fått rå.

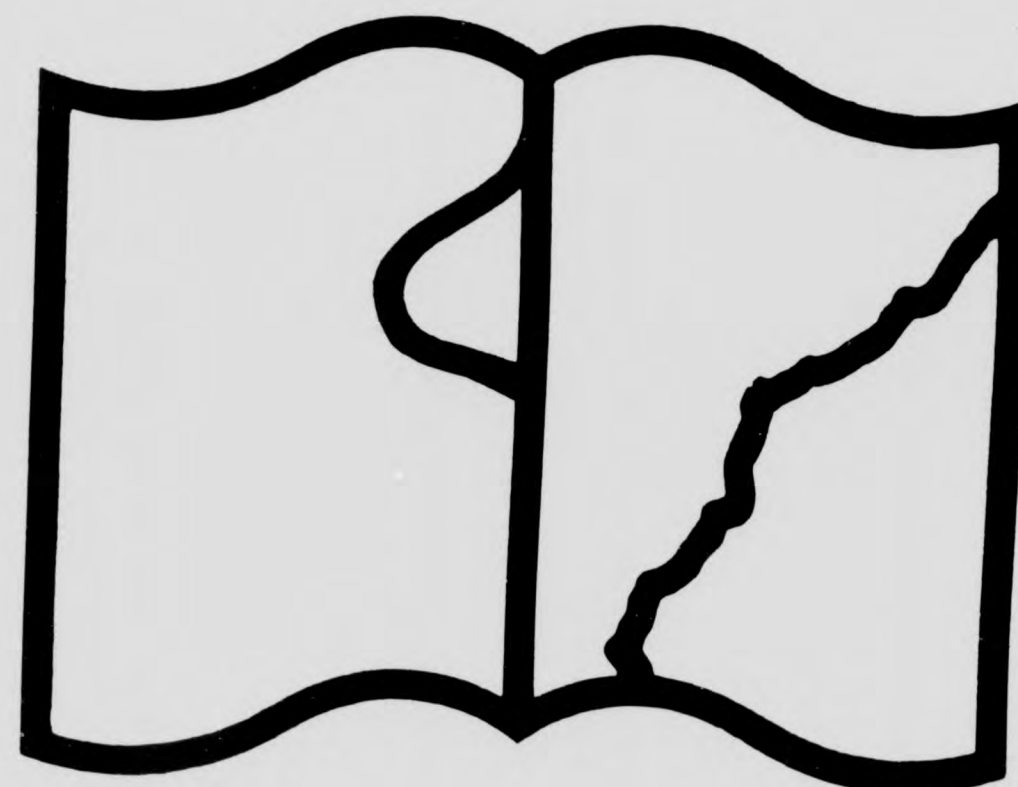
Då är försent uppå döden at täncka,
När wi med honom sku draga i kamp;
Då sitter hiertat, som fångat i lånce;
Lifwet och utgår, som flygande damb;
Wärla tå om, När kallas til domb,
Alt för en onder är rent blifwa from.

6. Tankar kan ingen mans gärning förhindra,
Snarar' de löpa, än pijlar och spiut,
Bonden ej plöjer en fåra des mindre,
Fast han uti ånder sina täncka til GUD;
Alt all ting må, Lyckeligt afgå
Med hans Arbete at plöja och så.

7. Krigsman kan jämnwäl sin Wapen bereda,
Skjuta på fiend' med krafter och mod;
Medlertid kan han ock sucka och bedia
Herre gif lycka och segeren God;
Så kan hwar man, Uti sitt stånd
Sucka til GUD, och Arbeta med hand.

8. Lätt of derföre ej släppa vårt anckar;
Och vårt Arbete så platt lägga ned,
Men uppå döden städz tåsta wår' tankar,
Såsom på then of ej tyckes så led:
Hwar i sin stad Alt wara parat
Til at begynna en himmelsk Sabbath.

9. Swad är wår lefnad i werlden och Annat,
Än som han tiknas, wid blomster och hoo,
Gorgen med glädie är stedz sammanblandat,
Ändan doch är uppå alt til at döo;
Falla om full, Från Silfwer och Gull,
Utas af maskar, och blifwa til mill.

10. Många the Kroppen med, prydad ut,
Til at förliknas Påfoglar med skål,
Ofte i Glädie och wällust de swäfsa
Äta och dricka och hålla sig wäl
Dagarna få Doch låra framgå,
Innan de bären utbåras uppå

11. Mången i werlden är sätter på högder
Lika som Ceder på Libanons topp;
Deremot mången är nedrig och högder
At han ej måchtar sig sielf resa opp.
Dock bågge slag Utan fördrag
Warda sin matkar til lika behag.

12. Många kund gyllande Scepter framwisa
Andra i walmar måst torka sin swett,
Mågra och brödet thet felas at spisa,
Andra gå dageliga fulla och feet:
Frisker en står Och ålder årnår
Brodern går likwäl bekladder med sår.

13. Mågra må bry både hufwud och hierna
Nyttige saker at finna uppå;
Andra the kora på himmel och stierne;
Andra the betla om säden at få;
Unga och Grå Alla de må
Efter then modigas-pippeliud gå.

14. Mågre de bo uti sköne Pallatzer
Hafwer och kistorna fulla med Guld
Andra sig skagga i nedrige plazer
Uti bar hyddor af quistar och mull,
Eiten och stor Syfter och Bror,
Ewig i werlden doch ingalund bor.

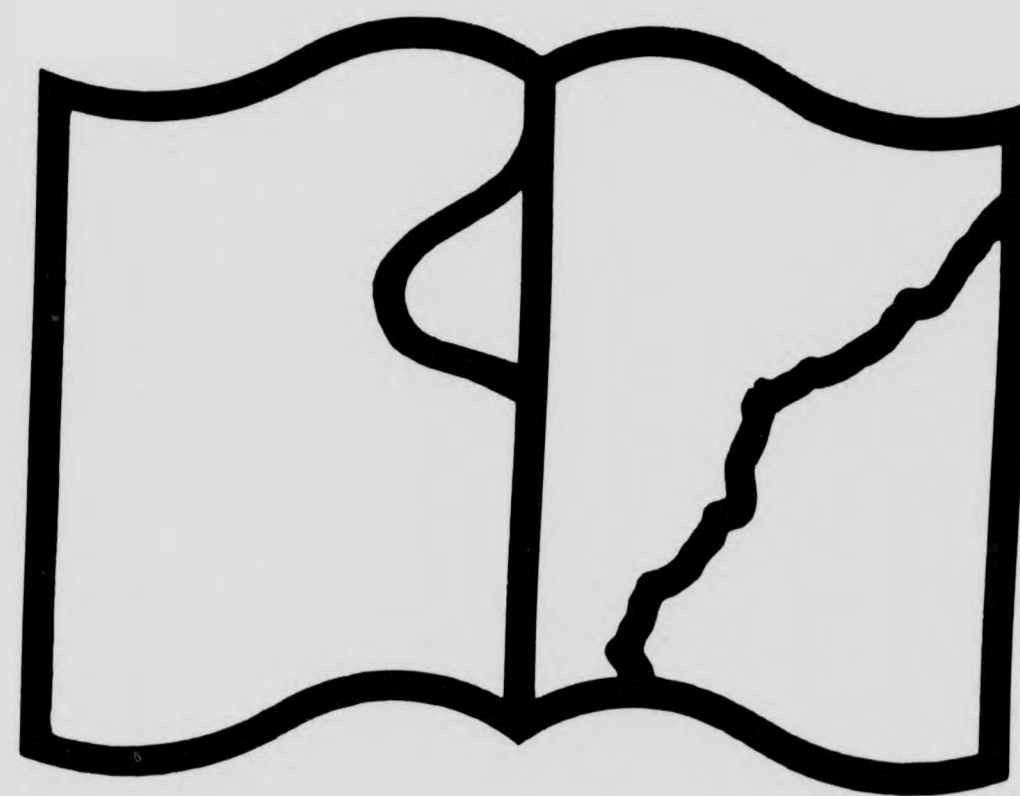
Adam den förste GUD skapte på jornden,
Måste af döden doch fallas omkull;
War och Matusalem ält uppå jorden
Måste doch stupas och givminas i mull,
Abraham med Dödde i fred,
Moses och Aron de höllo en sed.

16. Saul den höge, och David den tåcke
Absalon deglig til ansicht och skön,
Woro doch icke mot döden så fräcke
At de kund anten för skänck eller bön,
Niuta Pardon; Pungen han skon,
Til at åtskilia af stand och person.

17. Styrka hos Simson alkintet han gälde,
Salomons wisdom han halp honom ej,
Nebucadnezaris rikdom och wälde
Kunde ej gifwa någon annan utwäg,
Allt doch är höö; Alla sku döo,
Ormar dem tåcka och öfwer beskrö.

18. Tijden är wiß, det wete wi alle,
GUD of befaller at wara tilfreds
När, och ehuru han hödan wil falla,
Ach! at wi funnoms då altid tilfreds
Färdige stå, Med honom at gå
När som han kommer och klappar uppå

19. Combliga dödas i Moderens lifwe,
Jefe se någon tid werldene wid;
Andra i waggan ej säkre the blifwa
Mågra i ungdommens fågrasta tid,
En del up när Hundrade Åhr
Sinnan de äntlig utbåras på Bår.

20. Tijden den är of aldeles förborgat
At wi ock wetom knapt uti vår sång,
Om wi sku lefwa til annan dags morgon
Döden ty är of så wisser som strång,
När man går hän Besöker en wån
Säkert ej blifwer: man kommer ingen.

21. Drabbas och några i skogar och lunder,
Ei uti Templet man lefwa kan frij
Sången, på hwilken man hwilar och blundar
Hastigt och mången är döder uti
Såg mig hwad ort, Har man förspordt,
Hwarest ej döden regerar alt fort.

22. Sättet ej gifwes of heller tiskänna;
Det sker på hundrade wis och Maneer
Somliga nå sin naturliga anda
Några de falla från högden och ner,
Några i Gid, Och andra i Gid
Andra bland Björnar och Leijon the dö.

23. Nu döer den ena med Pijna och smärta,
Som han kan hafwa i fötter och ben,
Androm i ångslan förkrofas ett hjerta,
Några de dråpas af stockar och sten;
Mången i strid Lägges snart ned,
Mången ty wårre stelf kortar sin tid.

24. Til at i werdene aflas och födas
At för of alla ett enda maner;
Tusende sätt doch finnes at dödas:
Sör sig af alla doch intet man ser.
Ingen han wet, Här något bestied.
Hwilket GUD kommer at hämta of wet

Sku wi af döden e andtelig groan
Som och är utan motgjelfse wist,
Sku alla dagar och stunder wäl tålias,
Efter wi wete ei hwilken är sist;
Salig är den Som lårt för sin and,
Wakande hafwa sin lampa up tänd.

26. Mycket kan utaf förtarenhet läras;
Daglig man hörer at några dö bort,
Daglig ses några til grafwen utbåras
Må wi ei tänka vår lefnad är kort
Hwar en med sig, Nu se det galt dig
I morgon kan hända då galler det mig.

27. Du som då önskar at wara rätt kloker,
Hämta nu wisdom och råd här utaf,
Wakta af wållust du lir icke toker
Mitt uti lifwet så Tånc på din graf,
Mitt uti frid tånc på din strid
Som du skal hålla med döden en tijd.

28. Jesus war måstare sielfwer så gorde,
Då han en gång i Betanie Stad,
Hos en Spetålsker war buden til borde,
Wiste med andra sig nögder och glad
Falte doch iust Bland tågnad och lust,
Hur döden til slutet skal giöra of pust.

29. Döden må ingen förskräkelig falla,
Som för de onda allena är grym.
Jefe then GUD uti trone på falla.
Alla han drager wäl bort som en ström,
Några från godt Til ewiger spott,
Dock andra til glädie på himmelens slott.

30.

